

No.

7 Subat 1967

Ülke (Ankara)

Ringeissen ve ondoposof

Biliyorsunuz, Ringeissen geçen hafta Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasıyla Beethoven'ın beşinci konçertosunu çalan Fransız piyanisti. O konserde yanlış bastığı notalar neredeyse doğru bastıklarında, fazlaydı ama sırtında bir de orkestra şefi ni taşıdığı için kesin bir yargıya varamamıştım kendisi hakkında; M. Ringeissen, 31 Ocak Salı gecesi radyoda küçük bir resital verdi ve Schumann'ın senfonik etüdlerini, Ravel'in Sonatini ile «Gaspar de la Nuit»sini çaldı. Schumann'ın iyi olduğunu söyleyemeyeceğim. Çok etkili, çok duygulu anlar vardı ama genç sanatçı çoğu zaman notaları yutuyordu, değerleri allak bulak ediyordu. Bir ara «parmakları beyninden gelen komutları dinlemiyor mu acaba» diye düşündüm bile oldu. Ama Ravel'in Sonatini daha ilk ölçülerde dağıttı bütünü şüphelerimi ve nefis eser bittiği vakit Bernard Ringeissen'in iyi bir müzikçi olduğuna gerçekten inandım. Belki tekniği veteri kadar doyurucu değil şimdilik ama kafası var, kalbi var genç sanatçımın. Doğrusu, ben sonatini kimseden bu kadar iyi dinlememiştim; rahat, hafif, havali ve yaşayan bir icra. On yıl sonra bile Ringeissen'i sorular Beethoven gelmeyecek okluma. unuttuğunuz sayılı yorumlardan biri olarak Ravel gelecek. Zaten eninde sonunda bir konserde aradığımız şey nedir ki; kimisinden tek bir ölçü vapışır belleğimize. ömrümüz boyunca çıkarıp atamavız. kimisini de kapıdan çıkarken unuttur gidebiliriz.

İşte meselâ Ordoposoff'un konserleri bu ikinci sınıfa giriyor benim için, A vusturya'nın ünlü müzikçisine «kötü kemancı» dediği mi sanmayın sakın; doğrusu, haddime de düşmemiş zaten bu. Odnoposoff'un kusursuz bir tekniği, tertemiz sesleri var. Belli ki her yaptığı şeyi enine boyuna düşürmüş, her notayı beyninin süzgecinden geçirmiş. Beğenseniz de beğenmeseniz de ilgiyle dinlerseniz ve karşınızdakinin önemli kişiliğini hemen teslim ediyorsunuz. Yalnız ben Guarnierus kemarcısına rağmen Odnoposoff'un tonunu sevmeydim; çoğu zaman kuru, soğuk ve kalabalık notalı pasajlarda hışırtılı. Başka bir deyişle «şarkı söylemiyor», sesler kalbinden değil de beyninden çıkıyor. Ben bir defa bile bağ kuramadım kendisiyle, soluğum bir defa bile kesilmedi. Ameliyat masasına yatırıp beyninin yarısını çıkaracaksınız kafatasının içinden ve göğsünü açıp çemberlerinin arasına bir kalp yerleştireceksiniz; kimbilir ne kemancı olur ozaman.

Saygılarımı, sevgilerimi, bol tarafından alkışlarımı verdim profesöre ama kalbimi, hayır !

Faruk GÜVENÇ